

Milja Luomala

Puoli vuotta valheita

“En malta odottaa perjantaita!”

“Sama täällä beibi, anteeksi etten voinut tulla elokuvaan viime sunnuntaina.”

“Ei se mitään, ymmärrän että isoäitisi oli tärkeä sinulle ja sinun oli pakko mennä hautajaisiin.”
Mutta Tommi sanoi että hänen piti mennä isänsä kanssa ostamaan uusia jalkkis tarvikkeita perjantaina. Ja mehän kävimme syömässä viime sunnuntaina.

“Noniin, mihin se elokuva jäikään?” kuulin Tommin sanovan. Olipa lyhyt vessatauko.

Ensimmäinen kyynel vierähti alas poskeani pitkin kun nostin katseeni puhelimesta. Hetkeen en tiennyt mitä sanoa.

“Mikä on vikana, beibi?”

Sillä sekunnilla kun hän päätti lauseensa, minulla oli paljonkin sanottavaa.

“Beibi?! Vai että beibi?! Minä luotin sinuun!”

Tommin kauniit vihreät silmät olivat suuremmat kuin koskaan ennen. Vaaleanruskea hiussuortuva vierähti hänen kasvoilleen ja hän pyyhkäisi sen nopeasti pois. Keräsin tavarani niin nopeasti kuin pystyin, läimäisin puhelimen hänen käteensä ja juoksin ulos ovesta.

Kun olin lyönyt oven kiinni takanani, kyyneleet alkoivat virtaamaan. Tuntui kuin joku olisi puukottanut minua voiveitsellä sydämeen. Kipu tuli hitaasti ja vaikeasti, mutta se sattui silti. Tommi asuu aika keskustassa joten minun piti ottaa bussi kotiin. Istuin bussipysäkin penkillä itkien. Se oli täysin noloa, mutta en voinut sille mitään. Tunsin hennon taputuksen olkapäälläni. Katsoin ylöspäin ja näin noin minun ikäiseni, 16 vuotiaan, tytön, jolla oli ihanat vaaleat kiharat ja siniharmaat silmät.

“Hei, onko sinulla kaikki kunnossa?”

Tuijotin häntä suoraan silmiin. “Miltä näyttää?” ajattelin, mutta sanoin vain:

“Ei.”

“Haluatko puhua siitä?”

Olin täysin sanaton. En edes tunne häntä, mutta oloni tuntui silti jotenkin lämpimältä. Mutta olin kuitenkin epävarma. Hän huomasi varmaan hämmennykseni, koska hän säpsähti, ojensi kätensä, ja sanoi:

“Oi, unohdin esittäytyä. Minä olen Susanna.”

Hän hymyili. Vastasin kättelyyn ja sanoin:

“Ella.”

Menimme erääseen pieneen kahvilaan, noin 10 minuutin kävelymatkan päähän. Katseet kääntyivät, ja tajusin, että ripsivärini oli levinnyt joka puolelle. Ihan sama. Kerroin Susannalle kaiken Tommista, kuinka olimme olleet yhdessä yli puoli vuotta, ja kuinka sain tänään tietää että hänellä oli ollut toinen tyttöystävä samaan aikaan.

“Miksi edes tutkit hänen puhelintansa?” Susanna kysyi.

“En edes tiedä. Olin kuullut kaikenlaisia tarinoita, mutta en olettanut löytäväni mitään.

Mutta... No, sinä tiedät.”

Puhuimme siitä vielä hetken, mutta yhtäkkiä puheenaihe oli vaihtunut ja oli nauramassa katketakseni. Se oli aivan uskomatonta, olin tuntenut hänet alle tunnin, mutta en ollut koskaan ollut näin onnellinen.

“Voi hitsi, unohdin laturini eksäni luo!” huomasin yhtäkkiä.

“No, voitahan sinä ostaa uuden?”

“Ei, ei tarvitse. Kyllä minä voin sen idiootin luona käydä. En minä niin lapsellinen ole.”

Seuraavana päivänä seisoin Tommin oven edessä. Hengitin syvään. Ja taas. Ja noin 20 kertaa lisää. Ja vielä 5. Sitten painoin ovikelloa. Hän avasi oven ja huudahti:

“Ella! Beibi! Mahtavaa että tulit, meidän pitää puhua eilisestä!”

Kyyneleet kirvelivät silmäkulmissani. En edes tiedä miksi, olin enemmän vihainen kuin surullinen. Tämä tolohan tuhlassi puoli vuotta elämästäni. Onnistuin estämään kyyneliä vierimästä ulos.

“Ei. Meillä ei ole mitään puhuttavaa. Tulin vain hakemaan laturini.”

“Beibi, minä voin selittää!”

“EII! ETKÖ SINÄ YMMÄRRÄ MITÄ PETTÄMINEN ON?! MEIDÄN SUHDE ON OHI!”

“Mut-”

“EIKÖ SE JO TULLUT SELVÄKSI?! SINULLA OLI SUHDE TOISEN HENKILÖN KANSSA SAMAAAN AIKAAN! VAI KIELLÄTKÖ SEN?!”

Hiljaisuus.

Huomasin laturini eteisen lipaston päällä, nappasin sen ja juoksin ulos.

Muutama viikko kului. En nähnyt Tommia ja elämä jatkui normaalisti. Paitsi että paremmin kuin normaalisti. Nyt minulla oli Susanna. Pidimme hauskaa yhdessä niin usein kuin kerkesimme. Joskus saatoimme vain maata sängylläni ikuisuuksia sanomatta mitään, mutta se ei haitannut, meillä ei silti koskaan ollut tylsää. Kaikki oli kuitenkin normaalia, kunnes eräänä päivänä:

“Hei kerroinko koskaan poikaystävästäni?” Susanna tokaisi.

“Uu, et ole kertonut, mutta haluan todellakin kuulla.”

“Meillä on vuosipäivä muutaman viikon päästä”, hän sanoi ja otti samalla esiin puhelimensa.

“Tässä on kuva hänestä.”

En voinut uskoa sitä.

Tommi.

“Tunnetko sinä hänet?” Susanna kysyi ihmeissään.

Silloin tajusin sen. En koskaan maininnut Tommin nimeä. En edes kuvaillut miltä hän näyttää. Ei se tuntunut oleellista. Mutta oli näköjään.

“Kyllä. Tuo on eksäni.”

Tämä hiljaisuus tuntui ikuisuudelta. Vaikka todellisuudessa kului vain muutamia sekunteja ennen kuin Susanna kiljahti:

“Mitä?!”

Taas hiljaisuus. Yksi kyynel tipahti reidelleni. Otin puhelimeni pöydältä, etsin minun ja Tommin viesti keskustelun ja ojensin puhelimen Susannalle.

Kului useita minutteja Susannan lukiessa läpi viestejä.

“Minä olen niin paho-”, minä aloitin.

“Ei se ole sinun syysi.”

Vasta silloin huomasin että Susanna oli alkanut itkemään. Se oli ensimmäinen kerta kun näin hänen itkevän. Se nyt ei ollut erikoista koska olimme tunteneet vasta muutaman viikon. Mutta se tuntui silti erityiseltä.

“Me ei ansaita tämmöistä. Tämä on väärin.” Minä sanoin.

“Tommi kyllä ansaitsee vaikka mitä.”

Annoimme toisillemme sellaisen katseen, että kaikki ulkopuolisetkin pystyisivät tietämään mitä me ajattelimme.

Seuraavana päivänä Susannan luona:

“Ensinnäkin sinun pitää käyttäytyä ihan normaalisti Tommin kanssa, hän ei saa epäillä mitään.”

“Todellakin.”

“Eli nyt on jo listalla karvanpoistoaine shampooseen, kala huoneen nurkkaan ja huhujen levittäminen.”

“Jep, minä voin aloittaa vaiheella yksi huomenna.”

“Upeaa.”

Susanna oli ollut Tommin luona jo noin puolitoista tuntia. En tiennyt mitä tehdä, odotin vain puhelimen soittoa.

“Pirrrrrr”

“Hei Susanna miten meni?”

“En tehnyt sitä.”

“Mitä?! Tämä idiootti tuhlassi lähes vuoden elämästäsi, ei hän ansaitse upeita hiuksiaan.”

“Tiedän. Mutta kun seisoin siinä karvanpoistoaine pullon kanssa, tajusin jotain. Tekeekö kostaminen meistä parempia ihmisiä? Ja vielä tärkeämpää, tekeekö se meistä onnellisia?”

Tuli hiljaista. Kuulimme vain toistemme hengityksen, kunnes sanoin:

“Olet oikeassa.”

Taas hiljaisuus.

“Mutta finaali vaihe meidän on pakko tehdä!” Susanna naurahti.

“Joo todellakin!” minä hymyilin.

Kului pari viikkoa. Susanna jatkoi Tommin kanssa yhdessä oloa. Hän sanoi sen olevan vaikeaa, mutta hän oli samaa mieltä kanssani, tämä oli pakko tehdä. Kunnes viimeinkin koitti Susannan ja Tommin vuosipäivä.

Minä ja Susanna saavuimme hyvissä ajoin ravintolaan jossa heidän oli tarkoitus viettää vuosipäiväänsä. Heidän pöytänsä oli ravintolan perällä omassa pienessä huoneessaan. Vau, kyllä kannattaa satsata kun ei ole enään toista vara tyttöystävää jäljellä. Huoneessa oli hämärä valaistus, pöydän keskellä tummanpunainen korkea kynttilä ja kaunis valkoinen pöytäliina. Minä ja Susanna menimme nojaamaan huoneen ruusukuvioiseen tapetoituun takaseinään odottamaan Tommia.

“Kello on 3 minuuttia vaille seitsemän”, minä sanoin.

“Olen hermostunut mutta myös innoissani”, Susanna naurahti.

Silloin huoneen ovi avautui.

“Hei rakas! Olen juuri ajoissa kuten lupasin!”

Jotenkin hän onnistui juuri täydellisesti kääntymään sulkeakseen oven eikä huomannut minua. Mutta kun hän taas kääntyi, häntä odotti elämänsä yllätys.

Hän katsoi ensin Susannaa, sitten minua, ja taas Susannaa. Tommi yritti pitää ilmeensä neutraalina, mutta silmistä näki paniikin. Hän yritti avata oven mutta se oli lukossa. Katsoin Susannaa ja hymyilin. Kannatti maksaa tarjoilijalle kymppi että hän lukitsee oven.

“Ella... Miten...” Tommi panikoi.

“Kerroppas miten sinä tunnet Ellan”, Susanna naurahti.

Tommi ei sanonut mitään. Kerrankin se tollo ei keksinyt mitään tyhmiä selityksiä.

“Sinä tiedät varmasti mistä tässä on kyse. Joten jotta tämä kävisi nopeasti ja vaivattomasti, pyydämme että sinä olisit hiljaa”, minä sanoin.

Vaikutti siltä että Tommi oli samaa mieltä.

“Halusimme vain kertoa sinulle”, Susanna jatkoi, “että se mitä teit oli yhtä likaista kuin elefantin kakka.”

“Joka oli syönyt mädäntyneitä mangoja”, minä lisäsin.

Kiersimme pöydän omilta puoliltamme ja kävelimme lähemmäs Tommia. Hän ryhdistäytyi ja tokaisi:

“Luuletteko te että te olette niin tärkeitä että minä välittäisin mistään mitä te sanotte?”

Minä ja Susanna katsoimme toisiamme, naurahdimme ja sanoimme yhteen ääneen:

“Kyllä.”

Tommi näytti taas hämmentyneeltä. Minä astuin hänen eteensä ja läpsäytin häntä naamaan niin että hän heilahti.

“Siinä puolesta vuodesta.”

“Mitä sinä...” Tommi ehti mumista ennen kuin Susanna oli siirtynyt lähemmäs ja löi Tommia keskelle kasvoja niin että hän lensi maahan.

“Siinä kokonaisesta vuodesta”, Susanna sanoi.

Koputin oveen kolme kertaa ja tarjoilija avasi. Susanna ja minä kävelimme ulos ravintolasta hymy huulilla.

“Hei mentäisiinkö pirtelölle?” Minä naurahdin.

“Joo mahtava idea!” Susanna huudahti.